

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2018, čj. OAM-101/LE-LE05-LE26-PS-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2018, čj. 17 A 95/2018-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl zajištěn na základě rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, ze dne 28. 5. 2018, čj. KRPA-197274-18/ČJ-2018-000022, podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále „zákon o pobytu cizinců“), za účelem realizace

správního vyhoštění uloženého rozhodnutím téhož správního orgánu dne 11. 4. 2018, čj. KRPA-134839-18/ČJ-2018-000022. V České republice totiž pobýval neoprávněně a od 24. 4. 2018 byl veden v evidenci nežádoucích osob, jelikož bylo již dříve rozhodnuto o jeho správním vyhoštění na dobu dvou let, které žalobce nerespektoval a ze země ve stanovené lhůtě nevystoupil.

[2] V průběhu tohoto zajištění podal žalobce 30. 5. 2018 žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný následně rozhodnutím označeným v záhlaví rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť se lze oprávněně domnívat, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl o mezinárodní ochranu požádat již dříve. Doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 17. 9. 2018.

[3] U Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Namítal, že žalovaný nedostatečně a nesprávně vyhodnotil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, které mají být primárně využívány před postupem zakotveným v § 46a odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud se s žalobcovými námitkami neztotožnil a shora označeným rozsudkem žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti v záhlaví uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost s odkazem na důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). V ní opětovně uvedl, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 46a odst. 1 zákona o azylu. Stejně tak využitelnost zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu posoudil nesprávně i krajský soud, a o zajištění stěžovatele, tedy o zásadním zásahu do jeho osobní svobody rozhodl obdobně jako žalovaný excesivně a bez dostatečných důvodů. Žalovaný stejnou argumentací zdůvodnil jak samotné zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e), tak i nemožnost využití zvláštních opatření, přičemž krajský soud tento přístup aproboval, neboť tyto důvody byly z větší části obdobné. To však nemůže v případě konkrétní stěžovatelovy situace dostačovat pro řádné a individuální posouzení závažnosti stěžovatelova protiprávního jednání. Zajištění bez posouzení možnosti využití zvláštních opatření je v rozporu s principem obsaženým v čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále „návrátová směrnice“), který stanoví nutnost primárního využití zvláštních opatření. Jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu bylo pouze to, že stěžovatel nevystoupil v době určené rozhodnutím o vyhoštění, přičemž žalovaný zcela nepřipustným způsobem opomněl skutečnost, že stěžovatel nevystoupil nikoliv z důvodu snahy mařit výkon správního vyhoštění, nýbrž z důvodu momentálního nedostatku finančních prostředků a laxností k řešení svého pobytového statusu. Krajský soud nenapravil nesprávné vyhodnocení stěžovatelovy pobytové historie, pro kterou byl zajištěn. Vyslovil, že velmi krátká doba nelegálního pobytu stěžovatele na území České

pokračování

republiky v délce 3 dnů nehraje žádnou roli pro posouzení aplikovatelnosti užití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. S tímto názorem se však stěžovatel neztotožňuje, neboť nelegální pobyt v délce 3 dnů nemusí nutně svědčit o tom, že stěžovatelovým cílem bylo jednoznačně setrvat na území České republiky v rozporu s vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění a toto správní rozhodnutí mařit, nýbrž takto krátká doba jednoznačně připouští i to, že stěžovatel své vycestování „odložil“ na nejkratší možnou dobu z objektivních důvodů a při poskytnutí eventuální asistence správních orgánů by následně v nejkratší možné době vycestoval. Žalovaný i krajský soud tak nedostatečně přihlédli k tomu, že v případě stěžovatele nebylo možno jednoznačně konstatovat, že by vědomě mařil rozhodnutí o správním vyhoštění s úmyslem nespolupracovat se správními orgány při plnění svých zákonných povinností. Ze stejného důvodu tak v jeho případě nebylo na místě ani jednoznačně předpokládat, že by dostatečně nespolupracoval s žalovaným a že by proti němu nemohla být užita zvláštní opatření. Nejvyšší správní soud již dříve v rozhodnutí ze dne 28. 4. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-48, odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Krajský soud zatížil napadený rozsudek nezákonností tím, že se ztotožnil se závěry žalovaného a aproboval přezkoumávané rozhodnutí, které posuzovalo stěžovatelovu situaci nepřijatelně paušálně a obsahovalo nedostatečnou a nepřesnou argumentaci.

[5] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatel vědomě nerespektoval své zákonné povinnosti během pobytu na území České republiky a o mezinárodní ochranu požádal dle zjištěných skutečností účelově s cílem odvrátit hrozící vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv o ni mohl požádat již dříve. Stěžovatel navíc po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců pobýval v Pobytovém středisku Havířov, které podle evidence 6. 10. 2018 svévolně opustil a do doby podání vyjádření žalovaného (26. 10. 2018, *pozn. NSS*) se nevrátil, což nesvědčí o jeho respektu k zákonům České republiky a zákonným procedurám. Z napadeného rozhodnutí o zajištění stěžovatele podle zákona o azylu je zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly; právní kvalifikaci věci považuje žalovaný za odpovídající zjištěnému skutečnému stavu. V dalším odkázal na obsah správního spisu a své vyjádření k žalobě.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud po přezkoumání formálních náležitostí kasační stížnosti shledal, že je podána řádně a včas, neboť byla podána v zákonné lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002, soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)] oprávněnou osobou, jelikož stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Podle Nejvyššího správního soudu neexistují překážky, které by bránily projednání věci. K tomu soud ve vztahu k návrhu žalovaného, aby bylo řízení zastaveno, neboť byl již stěžovatel ze zajištění propuštěn, dodává, že § 49a odst. 9 zákona o azylu, který takový postup umožňoval, zrušil Ústavní soud nálezem Pl. ÚS 41/17 ze dne 27. 11. 2018, a to dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů 10. 12. 2018,

č. 16/2019 Sb. Z toho důvodu zdejší soud usnesením ze dne 19. 12. 2018, čj. 8 Azs 287/2018-35, rozhodl o pokračování v řízení, které bylo do doby vydání rozhodnutí Ústavního soudu přerušeno.

[7] Zdejší soud následně přezkoumal napadený rozsudek v mezích kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. Neshledal přitom žádné vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Zdejší soud upozorňuje, že stěžovatel formálně uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pod který lze podřadit *„vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit“*. Z obsahu kasačních námitek je však evidentní, že ve skutečnosti nenamítá procesní pochybení žalovaného, ale nesouhlasí s posouzením právní otázky, zda v jeho případě nebyly dány důvody pro uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu namísto vydání rozhodnutí o zajištění. Tvrzené důvody kasační stížnosti soud posuzuje podle jejich obsahu, a nikoliv podle formálního označení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, čj. 8 As 52/2006-74, č. 1655/2008 Sb. NSS). Nesprávné posouzení právní otázky tak nepochybně stěžovatel shledává i v napadeném rozsudku krajského soudu, který zamítl jeho žalobu. Nejvyšší správní soud proto posuzoval, zda je v případě stěžovatele dán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Předmětem přezkumu krajského soudu bylo rozhodnutí o zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení může Ministerstvo vnitra *„v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*

[11] Je nutné zdůraznit, že samotné zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) kvůli tomu, že existují oprávněné důvody, že žádost o mezinárodní ochranu podal účelově, nemá žádný vliv na samotné meritorní posouzení jeho žádosti (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2017, čj. 3 Azs 287/2016-27). V této souvislosti lze rovněž poukázat na to, že žádost o mezinárodní ochranu podaná s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, kterou žadatel mohl podat dříve, zůstává pouze účelovou, i když je žadatelem vážně míněna, jelikož za těchto okolností je motivací žadatele snaha vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 4 Azs 9/2017-31). Posouzení stěžovatelovy žádosti žalovaným jako účelové tak může stěžovateli způsobit újmu toliko ve smyslu omezení jeho osobní svobody. Takové omezení je však

pokračování

zákonem o azylu předpokládáno při splnění zákonných podmínek, a při nemožnosti využití mírnějších prostředků, kterými jsou zvláštní opatření podle § 47 téhož předpisu.

[12] V projednávané věci je sporné, zda namísto zajištění stěžovatele nepostačovalo uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, kterým může být povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo se osobně hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

[13] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že ustanovení § 46a (důvody zajištění) a § 47 (zvláštní opatření) transponují do vnitrostátního práva čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále „přijímací směrnice“), která poprvé na úrovni unijního práva upravila možnost zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu (srov. bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016-48). Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, neboť návratová směrnice se v průběhu řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nepoužije (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2019, čj. 6 Azs 351/2018-32, anebo ze dne 6. 3. 2019, čj. 6 Azs 356/2018-35). Potřeba primárního využití zvláštních opatření u žadatelů o azyl vychází z principu obsaženého v čl. 15 preambule přijímací směrnice. Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11, jehož se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává, tak není pro nyní projednávanou věc přílehlavý, neboť pojednává o povinnosti členských států uskutečňovat vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření, což představuje jinou situaci, než zajištění v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (a rovněž tento judikát vychází z návratové, nikoliv přijímací směrnice).

[14] Shora nastíněná východiska nelze vykládat tak, že by bylo třeba nejprve uložit zvláštní opatření a k zajištění přistoupit teprve tehdy, pokud by nebylo účinné. Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozhodnutí sp. zn. 1 Azs 349/2016, vyslovil, že zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a umožnění cizinci „*vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy)*.“ Takové zajištění tedy směřuje k zabezpečení dostupnosti žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, pokud se v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně stane vykonatelným. Dále v tomto rozhodnutí zdejší soud posoudil vztah naplnění podmínek pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a možnost užití zvláštních opatření podle § 47 téhož předpisu následovně: „[25] Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] [27] Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o

správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu čj. 5 Azs 20/2016-38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti (bod 15 odůvodnění přijímací směrnice).“

[15] Od výše uvedených dříve vyslovených názorů Nejvyššího správního soudu není důvod se v tuto chvíli odklonit a lze je aplikovat i na nyní projednávanou věc. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu v případě stěžovatele tak nebylo možno odhlédnout od důvodů zajištění a od toho, zdali by užitím mírnějších prostředků v podobě těchto zvláštních opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by zajištění jinak směřovalo (podle výše citovaného rozsudku sp. zn. 1 Azs 349/2016). Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že není v případě stěžovatele možné ke zvláštním opatřením podle § 47 zákona o azylu přistoupit, a tento svůj závěr opřel o skutečnosti řádně zjištěné v průběhu správního řízení, není nutno nevyužití těchto zvláštních opatření zdůvodňovat argumenty zásadně odlišnými od těch, pro něž mu bylo uloženo zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal pobytovou historii stěžovatele, kterou on sám později nijak nezpochybnil; tedy že v České republice stěžovatel pobýval nelegálně poté, co nedodržel povinnost vycestovat ze země stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění. Ačkoliv tuto skutečnost stěžovatel později omlouval tím, že společně s cestovním dokladem ztratil výjezdní vízum, a proto vycestovat nemohl, ztrátu cestovního dokladu nenahlásil policii, ač k tomu byl povinen podle § 103 písm. m) zákona o pobytu cizinců, jak správně konstatoval krajský soud. I v tomto tedy stěžovatel porušil významným způsobem právní předpisy České republiky.

[16] Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 11. 5. 2018, čj. 49 A 3/2018-75, č. 3787/2018 Sb. NSS, vyslovil, že pokud Ministerstvo vnitra dospěje k závěru, že lze žadatele o mezinárodní ochranu zajistit podle § 46a odst. 1 písm. e), neboť je jeho žádost zjevně účelová a má sloužit pouze zabránění či oddálení výkonu správního vyhoštění, musí se jako předběžnou otázkou zabývat také tím, zda žadateli vyhoštění skutečně hrozí na základě pravomocného a (v případě negativního výsledku v řízení o mezinárodní ochraně) vykonatelného rozhodnutí, popřípadě zda je jeho nucený výkon možný. V nyní projednávané věci podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany, zatímco byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění na základě výše uvedeného rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. města Prahy. Jeho vyhoštění do země původu přitom bylo možné, tudíž podmínky pro uplatnění zajištění podle uvedeného zákonného ustanovení byly v případě stěžovatele naplněny.

[17] Na základě výše uvedeného a obsahu správního spisu je možno konstatovat, že v případě stěžovatele existovaly pochybnosti, zdali by využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu bylo účelné a dostatečné pro případné zajištění rozhodnutí o správním vyhoštění. Tyto pochybnosti vyplývaly především ze skutečnosti, že stěžovatel již dříve

pokračování

nerespektoval uloženou povinnost vycestovat, pobýval na území České republiky nelegálně a nedostal zákonem uložené povinnosti nahlásit ztrátu cestovního dokladu. Nejvyšší správní soud tak souhlasí se závěry krajského soudu i žalovaného, že s ohledem na dosavadní přístup k právním předpisům České republiky a jí uloženým povinnostem existovalo podezření, že by stěžovatel v případě uložení mírnějších prostředků s žalovaným v průběhu řízení o mezinárodní ochraně nespolupracoval a využil možnosti vyhnout se správnímu vyhoštění. Tento důvod, který částečně založil i uložení zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nebylo možno při posuzování využití zvláštních opatření přehlédnout a nezohlednit, neboť by takový postup byl v samotném rozporu se smyslem zvláštních opatření podle § 47 téhož předpisu.

[18] Nelze navíc přehlédnout skutečnost, že stěžovatelova tvrzení k ochotě plnit své povinnosti jsou vnitřně rozporná; na jednu stranu stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ze strachu vrátit se do země původu a nedůvodnost jeho zajištění vysvětluje tím, že u něj nebyla dána obava, že by v průběhu řízení o mezinárodní ochraně s žalovaným nespolupracoval, na druhou stranu však rovněž uvádí, že po ztrátě cestovního dokladu a výjezdního víza odložil své vycestování ze země na nejkratší možnou dobu, a při poskytnutí spolupráce ze strany správních orgánů by vycestoval. Namísto toho však stěžovatel po svém zadržení policejním orgánem podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, což neznačí o jeho skutečné vůli ze země dobrovolně vycestovat. Spolupráci správních orgánů s vycestováním zároveň znemožnil sám stěžovatel tím, že v rozporu se zákonem uloženou povinností nenahlásil ztrátu cestovního dokladu, a v zemi pobýval neoprávněně, aniž by na tuto skutečnost sám upozornil. Proto mohl dle názoru zdejšího soudu žalovaný důvodně předpokládat, že by se stěžovatel eventuální možnosti správního vyhoštění mohl snažit vyhýbat, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo namístě. Z uvedených důvodů tak obстоjí i navazující závěry krajského soudu.

[19] Stěžovatel navíc zdůrazňuje pouze *subjektivní* složku uvážení uložení zvláštních opatření, tj. jeho možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit. Nelze přitom zapomínat, že aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal (*objektivní* složka). Právě objektivní složka uložení zvláštních opatření nebyla podle žalovaného ve stěžovatelově případě dána, neboť se jejich uložení jevílo jako neúčelné a nedostačující z obavy, že se stěžovatel bude v České republice skrývat, a tím mařit výkon úředního rozhodnutí, pokud nebude v řízení o udělení mezinárodní ochrany (či při případném následném soudním přezkumu) úspěšný. Zároveň tvrzená „zanedbatelná doba“, po kterou stěžovatel v České republice neoprávněně pobýval, nemůže založit důvod pro nutnost užití zvláštních opatření namísto zajištění. Už prvním dnem porušoval zdejší právní předpisy a jemu uloženou povinnost vycestovat; jistěže nelze vyloučit situaci, kdy by nepatrné překročení mohlo být zohledněno i při aplikaci § 47 zákona o azylu, ovšem stěžovatel v dané věci nenamítá žádné konkrétní důvody, které by v tomto smyslu bylo možno zohlednit. Musel by tvrdit a doložit specifičnost své situace a existenci okolností, které mu ve vycestování zabránily, což neučinil; ztráta výjezdního příkazu a cestovního dokladu, kterou měl nahlásit orgánu policie, ale neučinil tak, nemůže v tomto smyslu představovat relevantní důvod nevycetování. Zároveň lze předpokládat, že by stěžovatel v zemi pravděpodobně pobýval i nadále, pokud by nebyl 27. 5. 2018 policejním orgánem

kontrolován a ztotožněn. Kasační námitka směřující proti tomu, že žalovaný nedostatečně zdůvodnil nevyužití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, je tudíž nedůvodná.

[20] Nad rámec výše uvedeného lze dodat, že shora vymezené závěry jsou souladné i s rozhodnutím zdejšího soudu ve věci téhož stěžovatele (rozsudek ze dne 27. 2. 2019, čj. 7 Azs 334/2018-34), ve které Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou obdobnou argumentaci ve vztahu k zajištění podle zákona o pobytu cizinců.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[23] Odměna zástupce stěžovatele JUDr. Ing. Jakuba Backy, advokáta, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven v řízení před krajským soudem (a na základě § 35 odst. 9 *in fine* s. ř. s. jej tedy zastupuje i v řízení o kasační stížnost), byla stanovena za dva úkony právní služby spočívající v podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a v další poradě se stěžovatelem přesahující jednu hodinu podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, která se uskutečnila 29. 8. 2018. Zástupci stěžovatele tak náleží odměna ve výši 2 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], dohromady 6 200 Kč. Vedle toho má zástupce stěžovatele též právo na náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), dohromady 600 Kč. Podle informací z Administrativního registru ekonomických subjektů (ARES) je zástupce stěžovatele plátcem DPH. Celkem tedy zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč (včetně částky ve výši 1 428 Kč spočívající v náhradě DPH). Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. dubna 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu